Тишина

Тишината понякога тежеше на Нина. Но я бе научила и да чува, да усеща света по свой собствен начин – чрез цветове, светлина и движение.

Родителите ѝ бяха глухи.

Тя се роди с нормален слух, но след усложнения от магарешка кашлица стана почти нечуваща.

Носеше слухов апарат – говореше, но някак особено според околните. Долавяше шумове и четеше по устните. Важно беше човекът, с когото общува, винаги да е срещу нея. Да вижда лицето му.

Нина никога не се чувстваше сама у дома. Родителите ѝ ѝ даваха топлина и грижа. Винаги бяха загрижени и внимателни към нея, а тя отвръщаше със същата обич, макар че думите с глас не бяха част от техния свят.
Справяха се въпреки трудностите в комуникацията с действителността навън.

Живееха в Черешово. Малко родопско селце, сгушено сред черешови градини, от които идваше и името му. Обитаваха го само няколко семейства и всички се познаваха. Животът течеше бавно, следвайки ритъма на природата и сезоните.

Родителите ѝ рядко напускаха селото. Обикновени, неуки, но топли хора, които си бяха създали собствен жестов език – език на любовта и хармонията. Само между тях. Той беше богат на изрази и символи, с много лични знаци, които разбираха единствено те. Например за „обичам те“ майка ѝ докосваше сърцето си, а баща ѝ отвръщаше с леко навеждане на главата и топъл поглед.

Домът на Нина представляваше малка стара постройка с керемиден покрив, обрасла с бръшлян и голям двор с черешова градина. Къщата имаше мирис на прясно изпечен хляб и аромат на билки, които майка ѝ береше и сушеше за чай.

Нямаше кой да им помага. Баба ѝ живееше при тях, но замина за Гърция. Да чисти.

Черешовата градина бе нещо като убежище за момичето. Мястото, където можеше да бъде себе си. Обичаше да се катери по старите дървета и да наблюдава как слънчевите лъчи играят между листата, създавайки танцуващи сенки.

Не общуваше с другите, както и те с нея. Затова Нина прекарваше много време сама, като се посвещаваше на свои неща – да създава картини, да се разхожда из околностите или да наблюдава черешите. Имаше само няколко деца наоколо, но те не я разбираха.

Нина често се чувстваше изолирана, но не позволяваше това да я сковава напълно.

Тя обичаше да рисува – най-вече природата, която я заобикаля: дървета, птици, облаци, реката наблизо. Често оформяше своите мисли чрез цветове и форми, които никога не можеше да изкаже с думи.

Понякога се чувстваше като птица, заключена в клетка от неразбиране. Но вътре в себе си носеше решимост – мечтаеше да види повече, да опознае други светове и хора, които да ѝ помогнат да изрази себе си.

В малкото Черешово новините се разпространяваха бавно и рядко достигаха нещо по-различно от ежедневните разговори. Родителите на Нина, въпреки изолацията, винаги търсеха начини да осигурят по-добър живот за дъщеря си.

Един ден при тях дойде пътуващ учител – човек, който от време на време посещаваше селата наоколо, за да разкаже на родителите на деца в отдалечените райони за възможностите за обучение и социална подкрепа в града. Той говореше бавно и използваше много жестове, за да го разбират. Бе повикан от директора на училището в село Могилица, в което учеше Нина. Искаше да помогне на момичето. Нина започна първи клас чак на девет години, сега предстоеше да завърши седми клас.

Учителят, мъж на средна възраст, с топъл поглед и внимателни жестове, започна бавно да обяснява. Той посочи към себе си, после към Нина, след това направи знак за училище, приличащ на разтворена книга – събрани пръсти, отворени длани на нивото на гърдите, почукващи се една друга.

Разказа им за специалното училище в София – място, където децата като Нина можеха да учат с помощта на професионални учители по жестов език, да общуват с други глухи ученици и да развиват уменията си в среда, отговаряща на техните нужди.

Родителите на Нина гледаха внимателно, опитвайки се да разберат всяко движение. Майка ѝ повтаряше някои от знаците, а баща ѝ кимаше с глава. Учителят направи „голям град“ – очерта голяма кръгла форма във въздуха, а после „изтегли“ с пръсти високи сгради.

Майката и таткото се изпълниха с надежда и увереност. Макар да беше трудно да се разделят с Нина, те знаеха, че в София тя ще получи възможности, които наоколо никога нямаше да има – шанс да се развие, да научи жестов език и да срещне хора, които да я разбират.

В малката уютна къща светлината на следобедното слънце галеше старите дървени мебели. Нина седеше на пода край масата, наблюдавайки внимателно движенията на мъжа.

Той посочи хартиена пътна карта, която беше донесъл със себе си, и показа София. „В училището децата имат къде да спят, да се хранят, има учители, които се грижат денонощно за тях“, каза с усмивка и много ръкомахане.

Майката на Нина също се усмихна. Докосна ръката ѝ нежно и направи „учене“ – очи, четящи отворената книга на дланите. След това събра пръстите на едната ръка, оформи с тях човка и докосна челото си. Означаваше „знания“.

После сви на юмрук ръцете си. Останаха да стърчат само двата показалеца, потърка ги – „приятели“.

Бащата стоеше мълчаливо, но очите му бяха пълни едновременно с тъга и с радост.

След дълга пауза майката се обърна към бащата. Лицето ѝ излъчваше категоричност, каза „трябва“, замахвайки с показалеца напред. Жест, който сякаш насочва пътя – символ на задължение, посока и решителност, напомнящ за необходимостта да се върви напред.

Устните ѝ оформиха „по-добре“ и погали нежно с длан лицето на Нина.

Бащата най-накрая кимна решително.

Нина бе обхваната от смесени чувства – страх от непознатото, но и вълнение за новия свят, който я очакваше.

Сутринта на заминаването ѝ беше хладна и ясна. В къщата цареше тишина, която тежеше повече от обикновено. Майката и бащата на Нина подреждаха багажа ѝ с най-необходимото – малкото дрехи, които имаше, яке и любимия ѝ почти изрисуван скицник.

Нина стоеше край вратата и гледаше навън към градината, където клоните на дърветата леко се поклащаха от вятъра. Вътре в нея бушуваха тревога и надежда.

Майка ѝ се приближи, гушна я и я обсипа с *обичам те*. Бащата също се приближи и вдигна ръка със затворен юмрук. „Бъди силна“, каза и лека усмивка озари лицето му.

Тримата се сгушиха един в друг. Прегръдката им бе дълга и тиха. Без думи, без обещания, само с мълчаливата сила на любовта, която изпълваше стаята.

След малко в двора пристигна малкото бусче, с което щеше да тръгне към автогарата в Смолян. Нина се обърна за последно към дома си и пое пътя към новото.